

Bão Irma Chưa Tới

Tôi đem xe ra đường tìm chỗ mát để đậu. Hôm nay, tin có bão, Irma, chưa thấy gì. Trời đất chỗ Cali chỉ được ơn bão rớt...Mong bão đi đường trượt dừng vào Florida...nơi một cõi người ta đón đau sau cơn bão; nơi mà ai phơi áo, áo dài xưa bay mô? Áo dài xưa, áo xưa, xếp tàn y vụn nát...Bốn ngàn năm Hồng Lạc gió bay lá Hồng Kỳ!

Hỡi ơi tôi nói gì?
Tôi viết gì, đây nhỉ?
Tôi đang ở nước Mỹ...
Tôi nói tiếng Việt Nam!

Tôi cắn chặt hàm răng, oán hờn tôi không dính. Tôi rất tin định mệnh Nam Quốc Sơn Hà, thôi! Mà hỡi ơi hỡi ơi bốn ba năm làm lũi, người như con dế nhũi, đời làm lạc, làm than! Buồn lắm chớ Việt Nam, cái tên vua Tàu đặt, hai trăm năm cay mắt chưa ai chịu xóa giùm...Một trăm năm gông cùm...người dân còn thoát mái? Hỡi những nường con gái, điểm trang đi các em! Một triệu lính đứng lên, tại sao mà gục xuống? Tôi ôm nỗi sầu muộn mưa ra từng câu thơ! Mẹ Cha tôi dưới mồ chắc đã khô giọt lệ? Biết bao người như thế, bốn mươi ba năm nay!

Bốn mươi ba năm nay, tôi tự tôi lưu đày, một tù nhân không án...nhưng mỗi ngày dang nắng, nhưng mỗi tối nghe mưa...tôi cứ người ngẩn ngơ, sống sờ và vô nghĩa! Con chim biết mai nữa trên cành cây mục khô, con người thì bưng tô...bưng cái tô phở tái! Đù mẹ đù cha mãi cái giát giường đau lưng!

Tôi đem xe ra đường tìm chỗ mát để đậu. Phải chi có chỗ giầu, tôi giầu đi đời tôi...

Trần Văn Lệ